

ת"פ 8985/02/15 - מדינת ישראל נגד לואי אבו אלקיעאן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 8985-02-15 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן 15 יוני 2017

לפני
כבוד השופטת מיכל ברק נבו
מדינת ישראל
בענין

המאשימה

על ידי ב"כ עו"ד לירון שיטריט

נגד

לואי אבו אלקיעאן

הנאשם

על ידי ב"כ עו"ד מוטי יוסף

גזר דין

ההרשעה

1. ביום 30.1.17 הרשעתי את הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע העבירות הבאות: סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]**; הסעת שוהה בלתי חוקי שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) **לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 [חוק הכניסה לישראל]**; נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה, עבירה לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(2) **לפקודת התעבורה [נוסח חדש]** **התשכ"א-1961 [הפקודה]**; והגבלת מספר נוסעים לנהג חדש, עבירה לפי סעיף 12א(2) יחד עם סעיף 38(1) לפקודה.

2. **על פי עובדות כתב האישום** שבו הורשע הנאשם, הוא היה במועד הרלוונטי נהג חדש על פי החוק, המוגבל בהסעת שני נוסעים בלבד ללא מלווה. ביום 31.1.15 יצא הנאשם מביתו שבישוב חורה, כשהוא נוהג ברכב מסוג פורד קונקט **[הרכב]**. ברכב מותר להסיע עד ארבעה נוסעים בנוסף לנהג. במהלך הנסיעה, בשטחי מדינת ישראל, אסף הנאשם ברכבו שמונה אנשים, מתוכם שבעה שוהים בלתי חוקיים **[שב"חיים]**, והסיע אותם במושב האחורי ובתא המטען. בנוסף הסיע הנאשם ברכב באותה עת את קרוב משפחתו, מחמד אבו אלקיעאן.

בהמשך, סמוך לשעה 14:44, נסע הנאשם ברכב בכביש מספר 6 מכיוון דרום לכיוון צפון, בקרבת מחלף דניאל. באותה עת, במפגש בין הכבישים 1 ו-6 לכיוון צפון, סמוך למחלף דניאל, עסקו שוטרי משטרת ישראל בפעולות אכיפה כנגד מסיעי שב"חיים. זאת, כשהם לבושים במדי משטרה. השוטרים הבחינו בנאשם סוטה לפתע מן הנתיב השמאלי אל הנתיב הימני והחלו לנסוע בעקבותיו. השוטרים נסעו בניידת מג"ב משמאלו של הנאשם, והורו לו לעצור את הרכב, תוך שהם משתמשים במערכת הכריזה, סירנה ואורות מהבהבים. משהבחין הנאשם בשוטרים, סטה עם הרכב ימינה, לכיוון כביש מספר 1, תוך שהוא מאט את מהירות הרכב ונוסע בשול הימני של הכביש. בהמשך עצר הנאשם את הרכב בשול הימני, כאשר השוטרים בניידת המג"ב עצרו לפניו, והשוטר שאול שמואל **[שאול]** ירד מהניידת מצד ימין לעבר רכב הנאשם. בשלב זה האיץ הנאשם את מהירות נסיעת הרכב, תוך שהוא נוסע לכיוונו של שאול. בתגובה למעשי הנאשם,

עמוד 1

שאל קפץ לאחור לתוך ניידת המג"ב, והנאשם פגע עם הרכב בדלת הפתוחה של הניידת, ונמלט מהשוטרים בנסיעה פרועה ומסוכנת בכביש מספר 1. במהלך נסיעתו המהירה עם הרכב סטה הנאשם בין הנתיבים ובמעשיו גרם לכלי הרכב שנסעו בכביש לבלום בלימת חירום, או לסטות כדי לא להתנגש בו.

הנאשם המשיך לנהוג ברכבו במהירות ובפראות, כאשר שני רכבי משטרה דולקים אחריו, כורזים לו ומהבהבים לו. במהלך המרדף ניסה הנאשם לפגוע בניידת המג"ב בשנית, תוך שהוא נצמד אליה ומנסה לחסום את דרכה, כך שתפגע במעקה הבטיחות המפריד בין נתיבי הנסיעה. בשלב זה, המשיך השוטר דוד טליאז [טליאז] במרדף אחר הנאשם, אשר נהג בפראות ובמהירות שאינה תואמת את הדרך, ותוך שאינו נותן זכות קדימה לכלי הרכב הנוסעים בכביש 443. עם הגיעו לצומת גמזו, עצר הנאשם את הרכב, לאחר שמספר ניידות משטרה חסמו את דרכו. עם עצירת הרכב, יצא הנאשם מהרכב וניסה להימלט מהשוטרים.

תסקיר שירות המבחן

3. בעת ביצוע המעשים שבהם הורשע, היה הנאשם בן 19 ועשרה חודשים, ומשכך קיימת חובה על פי דין לערוך תסקיר בעניינו לצורך גזירת עונשו. מהתסקיר מיום 16.3.17, עולה כי הנאשם כיום בן 22, נשוי והוא ואשתו מצפים לילדם הראשון. עובר למעצרו במסגרת תיק זה, עבד הנאשם כעובד ניקיון במועצת חורה במשך כתשעה חודשים. משפחת מוצאו מונה זוג הורים, שאינם עובדים, ושבעה אחים. הנאשם בעל שמונה שנות לימוד בלבד, שכן נאלץ להפסיק את הלימודים על מנת לסייע בפרנסת הבית. מרישומי הפלילי של הנאשם עולה כי לחובתו הרשעה אחת מפברואר 2017 בגין הסעת שב"ח והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שבמסגרתה הוא נדון לחמישה חודשי מאסר בפועל שיבוצעו בעבודות שירות. ביחס לעבירה הנוכחית, הנאשם אישר לקצינת המבחן כי ביום האירוע הוא נסע במטרה לאסוף 8 שב"חים. לאחר שאסף אותם, שוטר סימן לו לעצור והוא המשיך בנסיעה על מנת לעצור בשול הדרך, אך לאחר שהבחין כי השוטר הוציא אקדח טייזר נבהל, וברח מהמקום. לדבריו, הוא לא התכוון לפגוע בניידת או בשוטרים, והדבר נעשה בשל סערת הרגשות שבה היה מצוי.

אשר להערכת הסיכון לעבריינות וסיכויי שיקומו של הנאשם, קצינת המבחן תיארה את הנאשם כבעל יכולות קוגניטיביות תקינות, המבטא שאיפה לנהל אורח חיים נורמטיבי. מעבר לכך הנאשם נמנע מלשתף את קצינת המבחן בעולמו הפנימי, כנראה לאור גילו הצעיר וחוסר האמון בגורמי הטיפול. היא ציינה כי הנאשם מתקשה להתבונן על התנהלותו בעין בקורתית ולערוך בדיקה משמעותית של התנהלותו ושל דפוסי החשיבה וההתנהגות היושבים בבסיסה. משכך היא קבעה כי הוא אינו יכול להירתם לטיפול בשלב הזה, שכן הטיפול דורש לפחות תובנה ראשונית ביחס למאפיינים היושבים בבסיס התנהלותו ורצון לערוך בהם שינוי, לצורך מניעת הישנות התנהגות דומה בעתיד. היא ציינה שהתייחסותו לעבירות שבהן הוא מואשם היא שטחית והוא מתקשה להכיר בפוטנציאל הפגיעה של התנהלותו באחרים. צוין כי הנאשם מתקשה להסיק את המסקנות הנדרשות ולהרתע מהמחירים עבורו ועבור אחרים הנובעים מהתנהלותו, וכי הוא מתייחס בצמצום לעבירות ולסיכון הנשקף מהן.

לאור כל אלה, שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניין הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

ראיות לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישה את רישומו הפלילי של הנאשם [שסומן **ע1**] ממנו עולה כי לחובתו הרשעה מפברואר 2017 בעבירות של הסעת שב"ח שלא כדין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שאותן ביצע בינואר 2015, כשבועיים בלבד עובר לעבירות במסגרת תיק זה. כאמור, בגין הרשעה זו נדון הנאשם, בין היתר, לחמישה חודשי מאסר בפועל, אשר יבוצעו בעבודות שירות.

עוד הגישה ב"כ המאשימה את עברו הפלילי-תעבורתי [שסומן **ע2**] שממנו עולה כי לחובתו שש הרשעות בין השנים 2014 - 2016 בגין עבירות תעבורה שונות, ביניהן: נהיגה ללא רישיון רכב בתוקף, הסעת נוסע ללא חגורת בטיחות והתנהגות לא זהירה בכביש.

טיעוני המאשימה

5. בפתח טיעוניה עמדה ב"כ המאשימה על כך שמדובר בארוע אחד. עוד הוסיפה כי הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות. לדבריה, מעשיו של הנאשם פגעו במספר ערכים מוגנים: הוא סיכן את המשתמשים בדרך בעקבות נהיגתו הפרועה, הוא פגע בשלטון החוק ואכיפתו, הוא פגע בערך של שמירה על הגוף ועל הרכוש. מדובר בעבירות שכיחות, שאנו נתקלים בהן לעיתים תכופות, ויש בכך כדי לעורר דאגה של ממש לביטחון הציבור, בעיקר כאשר מדובר בשילוב של מספר עבירות יחדיו. עוד הוסיפה, כי מעשי הנאשם פגעו בערכים המוגנים של בטחון תושבי המדינה והגנה על כוחות הביטחון, שעה שמדובר בעבירות המתייחסות לשב"ח, שכן זכותה של מדינת ישראל לקבוע מי ייכנס בשעריה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי הדין הבאים, שלשיטתה מלמדים על אודות מדיניות הענישה הראויה בנסיבות הדומות לענייננו:

א. בע"פ 5626/14 **לנקין נ' מדינת ישראל** [2.8.15], המערער הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ועבירות תעבורה, בכך שלא שמע להוראות השוטרים והחל בנסיעה פרועה בטבורה של העיר אשדוד. המערער נסע במהירות, חצה צמתים באור אדום, נסע בניגוד לכיוון הנסיעה, עלה על מדרכות ושטחי הפרדה, והכל על מנת להתחמק מהשוטרים. המערער נעצר לאחר שהתנגש בניידת משטרה, אז המשיך לברוח רגלית עד שנעצר. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וקבע כי עונשו של המערער, שעמד על 50 חודשי מאסר בפועל, הוא עונש ראוי. המערער לא נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה חלקית והוא בעל עבר פלילי-תעבורתי מכביד וכן עבר פלילי;

ב. בע"פ 1925/14 **עלוש נ' מדינת ישראל** [8.2.15], המערער הורשע על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נהיגה בזמן פסילה והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. המערער הסיע שב"ח ולאחר שסירב לעבור בדיקה במחסום, חזר על עקבותיו והחל להימלט בנסיעה מהירה, תוך חציית צמתים באור אדום, ומעבר מסוכן בין נתיבים. בית המשפט העליון הותיר את עונשו של

המערער שעמד על - 5 שנות מאסר בפועל - על כנו, תוך שקבע כי מתחם העונש שנקבע בעניינו, שנע בין 36 לבין 72 חודשים, הוא ראוי והולם, נוכח המציאות היומיומית והחומרה שבמעשיו של המערער;

ג. בע"פ 2336/14 ווערי נ' מדינת ישראל [10.12.14] [עניין ווערי], בית המשפט העליון הותיר על כנו את גזר דינו של בית משפט קמא, אשר עמד על 40 חודשי מאסר בפועל. המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, גניבת רכב וחבלה במזיד ברכב. המערער, יחד עם שניים נוספים, גנבו רכב וברחו עמו לכיוון שטחי יהודה ושומרון. במהלך הנסיעה רדפו אחר המערער ניידות משטרה אשר הורו לו לעצור, אך המערער נסע במהירות ובפראות, זגזג בין נתיבים, עבר צומת באור אדום והתחמק ממחסומים משטריים שהוקמו. בית המשפט העליון עמד על כך שאלמלא נסיבותיו האישיות של המערער, שביניהן גילו הצעיר (בן 22), העדר עבר פלילי, ולקחת אחריות - עונשו היה חמור יותר. ב"כ המאשימה הפנתה לפסקאות 9 ו-10 לפסק הדין, שם עמד בית המשפט העליון על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה;

ד. בע"פ 8584/13 שטארה נ' מדינת ישראל [30.6.14], המערער ערער הן על הכרעת הדין והן על חומרת העונש. המערער ואדם נוסף הורשעו בכך שגנבו רכב, ולאחר שסירבו להזדהות במחסום משטרי, החל מרדף משטרי שבמהלכו הרכב הבורח נסע במהירות מופרזת, חצה צמתים באור אדום, כמעט התנגש ברכב אחר ובניידת משטרה. בית המשפט העליון זיכה את המערער מעבירה של גניבת רכב והרשיע אותו בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב. על המערער נגזר עונש של 4 שנות מאסר בגין ביצוע עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ובית המשפט העליון קבע כי הוא עולה בקנה אחד עם רף הענישה שנקבע בפסיקה. יובהר, כי לגבי העבירה שממנה המערער זוכה ועבירות נוספות, בית המשפט העליון התערב בעונשו של המערער, אך הן אינן רלוונטיות לענייננו;

ה. בע"פ 6757/11 סעדיין נ' מדינת ישראל [16.11.12], המערער הורשע בביצוע עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ועבירות תעבורה נוספות. אחר המערער התבצע מרדף קצר שבמסגרתו הוא חצה קו הפרדה רצוף ונמלט מניידת משטרה שדלקה אחריו. המערער נעצר במחסום משטרי וסירב לבצע בדיקת אלכוהול. בית המשפט העליון דחה ערעורו על חומרת העונש, שעמד על 4 שנות מאסר בפועל, תוך שקבע כי עונשו לוקח בחשבון את כלל נסיבותיו האישיות של המערער לרבות גילו הצעיר.

בהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ב"כ המאשימה הפנתה להכרעת הדין, שבמסגרתה פורטו בהרחבה מעשיו של הנאשם לרבות חומרתם, תוך שצינה מספר נסיבות משמעותיות, כגון: נהיגתו של הנאשם שאופיינה בסטייה מנתיבים, ירידה לשול הדרך וחזרה, תוך גרימה לרכבים אחרים לסטות מנתיבם ולבצע עצירות חירום על מנת להימנע מתאונה; נהיגה במהירות ואי ציות להוראות השוטרים, שהורו לנאשם לעצור את רכבו בשול הדרך; התנגשות רכבו בניידת המשטרה; מרדף שבוצע בכביש ראשי, המהווה עורק תחבורה ראשי, שסיכן משתמשי דרך רבים; ניסיון הימלטות רגלית מהשוטרים לאחר שהנאשם עצר את רכבו נוכח מחסום משטרי שהוקם במקום הארוע; היותו של הנאשם נהג חדש, המורשה בהסעת שני נוסעים בלבד מלבדו, אשר הסיע שבעה אנשים נוספים (ארבעה מהם בתא המטען). ביחס לנזקים שצפויים היו להיגרם מביצוע מעשיו הנאשם, הנאשם הסיע שוהים בלתי חוקיים, כאשר אין לדעת מה הייתה מטרת כניסתם לארץ ישראל. עוד ציינה התובעת כי בעת שהנאשם נסע לכיוון ניידת המשטרה הוא כמעט דרס את השוטר שאול, שנאלץ לקפוץ על מנת להתחמק מפגיעת רכבו של הנאשם. ביחס לנזקים הקונקרטיים, ב"כ המאשימה

עמדה על הנזקים שנגרמו לניידת המשטרה ופגיעת הנאשם בערכים המוגנים שאותם מנתה לעיל.

נוכח כל האמור, עתרה ב"כ המאשימה למתחם עונש שני בין שלוש לבין שש שנות מאסר בפועל.

בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עמדה ב"כ המאשימה על כך שלחובת הנאשם עבר פלילי רלוונטי של הסעת שב"ח והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. הנאשם ביצע את העבירה מושא תיק זה כאשר תלוי ועומד נגדו תיק דומה. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי לנאשם רישיון נהיגה רק משנת 2013 ולחובתו 6 הרשעות בעבירות תעבורה. ביחס לתסקיר שירות המבחן, קצינת המבחן עמדה על כך שהנאשם אינו יכול להירתם לטיפול שכן הוא מביע עמדה שטחית וקושי להכיר בפוטנציאל הפגיעה שבמעשיו. משכך, שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניינו. כמו כן, הנאשם בחר לנהל ההליך, כזכותו, אך יש לכך השלכות מבחינת לקיחת האחריות והעונש שיש להטיל עליו.

לאור מכלול הנסיבות עתרה המאשימה להטיל על הנאשם את העונשים הבאים: מאסר בפועל באמצע המתחם שאליו עתרה (קרי: ארבע וחצי שנות מאסר); מאסר מותנה; קנס; פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה; פסילה מותנית; וכן חילוט הרכב שבאמצעותו בוצעו העבירות.

טיעוני ההגנה

6. בפתח טיעוניו עמד הסניגור על כך שב"כ המאשימה לא דייקה בפרטים הרלוונטיים לעובדות בתיק, כגון העובדה שלא היו בארוע מחסומים ומדובר היה במרדף קצר שהתנהל כחמש דקות לכל היותר. עוד ציין הסניגור כי ב"כ המאשימה לא התייחסה כלל להתנהגות רשויות אכיפת החוק, הגם שהדבר צוין באופן ברור בהכרעת הדין. נוסף על כך, הפסיקה שאליה הפנתה ב"כ המאשימה מתייחסת למקרים חמורים יותר מהתיק דנן, מאחר שמדובר במקרים שבהם בוצעו מרדפים ממושכים, חציית צמתים באור אדום ומחסומים. משכך, אין בפסיקה שהוגשה כדי ללמד על אודות מדיניות הענישה הנהוגה.

ביחס לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע מעשיו של הנאשם, טען ב"כ הנאשם, מבלי להקל בהם ראש, כי טענת המאשימה שמעשיו של הנאשם בהסעת שב"ח פגעו בביטחון המדינה, היא טענה קיצונית שנטענת ללא בסיס מאחר שלא הובאה אף ראיה לכך שמי מהשב"ח שהוסעו הם בעלי עבר בטחוני כלשהו. מעבר לכך, כלל השב"ח שוחררו באותו היום.

לגבי נסיבות ביצוע העבירות, ב"כ הנאשם עמד על כך שמדובר בארוע קצר, שהתרחש במשך מספר דקות בלבד. מרדף השוטרים אחר הנאשם התפרש על פני פחות מקילומטר, מאחר שבחלקו הראשון של הארוע, הנאשם התבקש לעצור בשול הדרך וכך עשה. לפיכך, המרדף ארע רק במקטע השני של הארוע והוא התרחש על רקע שליפת האקדח וכיוונו כלפי הנאשם במהלך הנסיעה. בנסיבות אלו מדובר ברף חומרה שאינו גבוה. בהתייחס לנזקים שנגרמו מביצוע מעשיו הנאשם, כתב האישום לא יחס לנאשם עבירה של היזק בזדון ולא בכדי. נוסף על כך לא פורטו נזקים פיסיים כלשהם שנגרמו ממעשיו של הנאשם.

גם ב"כ הנאשם התייחס ל**מדיניות הענישה הנהוגה**, ואיבחן כל פסק דין שאליו הפנתה התובעת מענייננו. הסנגור טען כי קיימת פסיקה מרובה, המלמדת שניתן לסיים תיק כגון זה בשישה חודשי מאסר בפועל שניתן לבצעם בעבודות שירות. ב"כ הנאשם הפנה את בית המשפט לע"פ 255/88 **פלוני נ' מדינת ישראל** [1.7.88], אך לטעמי, מעיון בו עולה כי מדובר במסכת עובדתית שאינה דומה כלל ועיקר לענייננו: המערער שם הורשע בשידול ובזריקת אבנים על כלי רכב יהודיים. עוד הפנה הסנגור לע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' אלקרעאן** [8.12.13], שגם ממנו עולה, לדעתי, כי אין מדובר במסכת עובדתית מתאימה לענייננו, שכן מדובר בארוע שבו שלושה חיילים ניסו לשדוד נהג מונית, ומשהדבר לא יצא אל הפועל, ניסו לגנוב מכונית אחרת באמצעות יצירת מחסום אבנים על הכביש. רכב שעבר במקום האט את מהירות נסיעתו בשל האבנים, אז ירה לעברו המשיב כדי שהוא ויתר המעורבים יוכלו לגנוב את רכבו. בית המשפט העליון הדגיש כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי, שהחל מ-6 חודשי מאסר, הוא נמוך מדי, ובדרך כלל מושתים עונשי מאסר של 4 שנים בעבירות דומות, אך לא התערב בעונש רק משום שחלפו 7 שנים מאז הארוע, שנים שבהן המערער השתקם ויצא לדרך אחרת.

הסניגור טען, בין היתר בהתבסס על הפסיקה הנ"ל, כי מתחם העונש הראוי בענייניו של הנאשם צריך לנוע בין 6 חודשי מאסר בפועל (שניתן לבצעם בעבודות שירות) לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

בהמשך לכך עמד ב"כ הנאשם על הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. לטענתו, הנאשם לא ניהל את הגנתו לשווא, שכן ניהול התיק הביא לכך שבית המשפט נחשף למחדלים שבוצעו בתיק, ושפורטו בהרחבה בהכרעת הדין, ביניהם: אי תיעוד חקירת הנאשם ואי הגשת התעודה הציבורית בעניינים של השב"חים. עוד התרשם בית המשפט מאורך המרדף ומהסיכון שיצר הנאשם למשתמשי הדרך. עוד ציין הסנגור כי מדובר בנאשם יליד 1995, שבעת שביצע את המעשים בתיק זה לא היה בעל עבר פלילי עשיר. כמו כן, במהלך הארוע נעשה שימוש באלימות מצד השוטרים כלפי הנאשם, בין היתר, תוך שימוש באקדח טייזר. על בית המשפט להביא בחשבון נתונים אלו, לאור עקרון ההלימה.

לעניין שיקומו של הנאשם ורצונו לשוב לחיים נורמטיביים אמר הסנגור כי "התיק הזה כבר משנת 2015, אנחנו כבר שנתיים ו-4 חודשים לערך, פרק זמן לא מבוטל שאני רואה אותו בתיק הזה, ואני יכול לראות את השינוי שקיים אצלו, לפחות בהבנה, למחירים שהוא משלם על המעשים שהוא ביצע, ואני מאמין לו שהמקרה הספציפי הזה כ"כ מלמד אותו לקח, שאני בספק אם הוא ישוב ויבצע עבירה כלשהי ובטח לא מהסוג בו הוא הורשע".

לבסוף, עמד הסנגור על כך שהנאשם היה מצוי מעצר מיום 4.2.15 ועד 16.3.15, ומאז, כך נטען, הוא שוהה במעצר בפיקוח אלקטרוני (פרוטוקול הטיעונים לעונש, עמוד 149, שורה 16).

לגבי רכיב הקנס, ב"כ הנאשם הפנה לכך שהנאשם צפוי להפוך לאב בזמן הקרוב (כשבועיים לאחר מועד הטיעונים לעונש) ומשכך ביקש להתחשב במצבו הכלכלי, שכן הוא אינו זוכה לתמיכה כלשהי מבני משפחתו. לדבריו, הוריו של הנאשם מתקיימים מהבטחת הכנסה מביטוח לאומי ואחיו קטנים ממנו.

לגבי רכיב פסילת רישיונו של הנאשם, מאחר שאין מדובר במי שנהג בזמן פסילה או ללא רישיון נהיגה בתוקף או

ללא ביטוח לרכב, טען הסניגור שיש להשית על הנאשם פסילה צופה פני עתיד, או לחילופין, שהפסילה תהיה קצרה - עד 11 חודשים (מעל 12 חודשים על הנאשם ללמוד ולהוציא רישיון נהיגה חדש).

נוכח כל האמור לעיל, עתר הסניגור להשית על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם שאליו עתר.

דבר הנאשם

7. הנאשם בדברו האחרון, אמר כי עשה טעות והוא מבקש סליחה ורחמים. לדבריו הוא התחתן ועתיד להפוך לאבא, משכך יש לו כעת אחריות.

דין והכרעה

8. **אָרוּע אַחַד או מספר אָרוּעִים?** הצדדים טענו כי יש לראות במעשיו של הנאשם כאָרוּע אחד, וזאת גם דעתי בעניין זה, ומשכך איני מוצאת לנכון להרחיב מעבר. הנאשם ביצע את כלל האָרוּעִים ברצף זמנים אחד קרוב, כשכל עבירה קשורה לאחרת, ולפיכך אקבע מתחם עונש אחד.

קביעת מתחם העונש ההולם

9. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, תחילה יש לעמוד על **הערכים החברתיים המוגנים** שבבסיס העבירות שבהן הורשע הנאשם, **ומידת הפגיעה בהם**. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם רבים ומגוונים. בעבירה של סיכון חיי אנשים בנתיב בתחבורה, הערכים העיקריים הם שמירה על חיי אדם ועל שלמות הגוף, בטיחות הנסיעה בכבישים למשתמשי הדרך, לרבות הנהג ונוסעי רכבו, וציות לחוק ולגורמי אכיפתו. אלו גם הערכים שנפגעו בעת ביצוע העבירה של נהיגה בקלות ראש. הערכים שנפגעו מביצוע העבירה של הסעת שב"חים הם להשקפתי, בניגוד לדעתו של הסנגור המלומד, בראש ובראשונה שמירה על הסדר הציבורי והגנה על ביטחון הציבור וביטחון המדינה. לערכים אלה מצטרפת גם זכותה של מדינת ישראל לקבוע מי יכנס בשעריה ומי ישהה בתחומה ולמנוע מזרים משיקולים שונים (כלכליים, תעסוקתיים, ועוד) להימצא בה. אין צורך להוכיח כי מי מהשב"חים אכן היה בעל כוונות לבצע מעשה נגד בטחון המדינה, על מנת לקבוע שהסעת שב"חים עשויה לסייע לפגיעה בבטחון המדינה ובזכותה של המדינה לסנן את הבאים בשעריה.

מידת הפגיעה בערכים אלו היא בינונית. אמנם, המרדף לא היה ממושך, מעשיו של הנאשם לא הביאו לפגיעה בשלמות הגוף, והנזקים שנגרמו לניידת המשטרה לא היו חמורים, אך פוטנציאל הפגיעה היה גבוה יותר. הנאשם הסיע 9 אנשים ברכבו, חרף העובדה כי הוא מוגבל בהסעת שני נוסעים נוספים מלבדו, כאשר 7 מהם שב"חים, שמטרת כניסתם לישראל אינה ברורה ומהווה פגיעה של ממש בערכים המוגנים. לכך יש להוסיף כי הנאשם סטה בין נתיבים, ולאחר שעצר בשול הדרך, החל בנסיעה מהירה ופרועה, ובכך סיכן באופן ממשי את משתמשי הדרך והשוטרים שדלקו אחריו. הנאשם אף פגע באופן מכוון בניידת המשטרה שעמדה בסמוך אליו, וכמעט ופגע בשוטר.

10. **בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה:** בית המשפט העליון עמד לא פעם על חומרתן של עבירות סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, אגב התעלמות מהוראות השוטרים, וקבע כי "הענישה בגין חייבת להיות משמעותית ומרתיעה על מנת להילחם בתופעה ולהגן על הנוסעים בכביש ועל כלל משתמשי הדרך" (ע"פ 4160/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** [2.7.14], פסקה 11). עוד נאמר כי "על רקע זה נקבע בפסיקה רף ענישה גבוה לעבירה זו, אשר עומד על **ארבע שנות מאסר בפועל**, ובתי המשפט ממשיכים לדבוק בו בשאיפה למגר תופעה מדאיגה זו (**עניין אבולקיעאן**; ראו גם ע"פ 5778/11 **מדינת ישראל נ' ביטון**, פס' 5 (13.9.2011) והפסיקה המוזכרת שם) (ע"פ 8421/12 **בן חיים נ' מדינת ישראל** [29.9.13], בפסקה 17) [ההדגשות אינן במקור - מ.ב.נ.]

לפסיקה שאליה הפנו הצדדים, שחלקה (כאמור לעיל) לא הייתה רלוונטית לענייננו, מצאתי להוסיף מספר פסקי דין, אשר יש בהם כדי ללמדני על אודות מדיניות הענישה הנהוגה:

א. בע"פ 5953/15 **שוהאנה נ' מדינת ישראל** [31.12.15], המערער הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והסעת שוהה בלתי חוקי. אחר המערער התנהל מרדף ממושך, שבמסגרתו המערער נסע במהירות ובפראות על מנת להתחמק מהשוטרים, ניסה לפגוע בהם במספר הזדמנויות ואף נסע בשלב כלשהו בניגוד לכיוון הנסיעה מול נידת המטרה, במטרה לפגוע בה. בניגוד לענייננו, נסיבות המרדף, כמו גם אורכו, היו חמורים וממושכים יותר, מצד שני - המערער הסיע רק שב"ח אחד (בענייננו מדובר כזכור בשבעה). בית המשפט העליון דחה את ערעורו תוך שקבע כי העונש שנגזר עליו, 30 חודשי מאסר, הוא עונש ראוי וסביר ואין מקום להתערב בו;

ב. בע"פ 291/13 **אברהמים נ' מדינת ישראל** [22.12.13], המערער הורשע, על יסוד הודאתו בתום פרשת תביעה, בביצוע עבירות של שהייה בלתי חוקית, נהיגה לא רישיון נהיגה, הסעת שוהים בלתי חוקיים, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונהיגה ברשלנות, תוך גרימת נזק לאדם ולרכוש. המערער הסיע מלבדו עוד 4 שב"חים, ולאחר שהבחין בניידת משטרה החל בנסיעה מסוכנת ופראית, תוך חציית צומת בטרם הרמזור התחלף לירוק. המערער נעצר רק מפני שהגיע לצומת שבו עמדו רכבים באור אדום, וכתוצאה ממהירות נסיעתו פגע באחד הרכבים וגרם לו וליושביו נזקים. בית המשפט העליון דחה את ערעורו על חומרת העונש, שעמד על 38 חודשי מאסר בפועל, תוך שקבע כי בית משפט קמא גזר על המערער עונש המצוי בתחתית מתחם העונש ההולם, ומשכך אין עילה להתערב בו. בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער נע בין 3 לבין 5 שנות מאסר בפועל. בשונה מענייננו, המערער הביע חרטה, הודה במיוחס לו ואף לקח אחריות. עוד צוין כי הוא אב לארבעה ילדים קטנים ומצבם הכלכלי רעוע וקשה;

ג. ע"פ 5229/12 **אלעסם נ' מדינת ישראל** [7.11.13], שם בית המשפט העליון הותיר את גזר דינו של המערער, שעמד על 66 חודשי מאסר בפועל, על כנו. המערער הודה במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של סיכון חיי אדם ונהיגה ללא רישיון, כאשר המרדף אחריו הסתיים בהתנגשות באוטובוס;

ד. בע"פ 2079/06 **אבו עזא נ' מדינת ישראל** [7.6.06], מדובר בערעורים משותפים של המדינה ושל המערער. בית משפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש שהושת על המערער, אדם צעיר, שהודה במסגרת הסדר טיעון והיה נטול עבר פלילי, והעמיד את עונשו על ארבע שנות

מאסר בפועל, בגין ביצוע בעירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה (מרדף משטרת), הפרעה לשוטור במילוי תפקידו והסתייעות ברכב לביצוע פשע.

11. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, שעליהן עמדתי בהרחבה בהכרעת הדין, ביום הארוע הנאשם יצא מביתו ברכבו ובשלב מסוים אסף את השב"ח והעלה אותם על רכבו. במסגרת התסקיר אמר הנאשם לקצינת המבחן כי יצא מביתו במטרה להסיע שב"ח, אך מאחר שהדבר לא נאמר במפורש בבית המשפט ולא נקבע על ידי בהכרעת הדין, לא אייחס לו תכנון מוקדם. עוד קבעתי, כי הנאשם ידע שמדובר בשב"ח ובחר להעלותם לרכבו. נוסף על כך, הנאשם העלה לרכבו תשעה נוסעים, הגם שידע כי הדבר אסור, הן בשל סוג הרכב שבו נהג (פרטי), הן בשל היותו נהג חדש. במעשיו אלו קיימת חומרה יתרה מאחר שהוא סיכן את חייהם ושלמות גופם של נוסעיו. כמו כן, יש לקחת בחשבון כי הנאשם נהג במהירות ובפראות, בעורק תחבורה ראשי (כביש 1 וכביש 6), ולאחר שעצר את רכבו בשול הדרך, החליט להאיץ את רכבו ולהתנגש בניידת המשטרה שעמדה בסמוך אליו במטרה להימלט. כפי שתואר בכתב האישום ובהכרעת הדין, מעשיו של הנאשם גרמו לנזק בדלת הניידת והוא כמעט פגע בשוטור שאול, שנאלץ לקפוץ חזרה לניידת. בהמשך לכך, הנאשם השתלב חזרה בכביש 1, נסע בפראות, וניסה שוב לפגוע בניידת המשטרה, אך הפעם תוך כדי נסיעה, עד שהוא כמעט גרם לניידת לרדת לאי התנועה. כתוצאה מכך נאלצה הניידת לבצע בלימת חירום. הנאשם המשיך בנהיגה מהירה ומסוכנת, לא נתן זכות קדימה כאשר זיגזג בין נתיבים, דבר אשר גרם לרכב אחר שנסע באותה העת בכביש לבצע עצירה. לבסוף, הנאשם נעצר רק לאחר שנחסם על ידי ניידות משטרה בצומת גמזו, וגם זאת לאחר שניסה להימלט מהשוטרים והתנגד למעצרו. עם זאת, יש לציין כי אין מדובר במרדף ארוך, שנפרש על פני קילומטרים רבים, ולא הוכח כי הסעת השב"ח נעשתה עבור בצע כסף. בכך יש כדי להפחית מחומרתם של העבירות.

12. בהתחשב בכל אלה, ובעיקר בכך שעיקר "תמהיל העבירות" נוגע למרדף ולנהיגה (מלבד עניין הסעת השב"ח), ואין עבירות הכוללות פגיעה בגוף או ברכוש, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 30 לבין 60 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבים עונשיים נוספים.

מיקום הנאשם בתוך המתחם

13. לזכות הנאשם יש לזקוף את גילו הצעיר, הוא בן 22, נשוי ועתיד להפוך בקרוב לאבא, לראשונה בחייו. עובדה זו, בצירוף העובדה כי חרף עברו הפלילי והתעבורתי (שאליו אתייחס בהמשך) לא נשא מעולם מאסר מאחורי סורג ובריה, תגרום, מן הסתם, לקושי רב עבורו ועבור בני משפחתו בנשיאת המאסר שיוטל עליו כאן.

יש גם למנות לזכות הנאשם את פרק הזמן שבו היה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני, שבא לאחר כחודש וחצי שהיה במעצר ממש (תקופת המעצר בכלא תנוכה מתקופת מאסרו). לדברי סנגורו, הוא מצוי במעצר בפיקוח אלקטרוני עד היום, אך למיטב הבנתי, **הפיקוח האלקטרוני הוסר ביום 16.2.16** (מ"ת 9008-02-15, החלטה של כב' הש' מרשק-מרום), כך שהנאשם היה במעצר בפיקוח אלקטרוני במשך כ-11 חודשים.

פרמטר נוסף, הפועל להנמכת מיקומו של הנאשם בתוך מתחם העונש שקבעתי, הוא התנהגות רשויות אכיפת החוק, כפי שמורה סעיף 40א(9) לחוק העונשין. בהכרעת הדין קבעתי כי אמנם, מחדליה של היחידה החוקרת (אי

תיעוד חזותי של חקירת הנאשם) והתנהלות המאשימה (תיקון כתב האישום לאחר סיום פרשת תביעה בנוגע לתעודה הציבורית, פעולת חקירה שבוצעה לאחר הגשת כתב אישום, ובקשה להרשיע את הנאשם בעבירה שהוכחה, אף שבשגה לא יוחסה לו בכתב האישום), אינן עולות כדי פגיעה בהגנתו של הנאשם, אך יש בהן רשלנות מסויימת, אשר תקבל ביטוי בעת קביעת עונשו של הנאשם (סעיפים 16 עד 21 להכרעת הדין).

מדברי הנאשם לפני, כמו גם מדבריו לפני קצינת המבחן, עולה כי הוא מבטא שאיפה לנהל אורח חיים נורמטיבי. כך גם אמר לסנגורו, שהעביר את הדברים לבית המשפט. עם זאת, קצינת המבחן ציינה כי הוא התקשה לשתף אותה בעולמו הפנימי. היא התרשמה מקושי להתבונן בצורה בקורתית על התנהלותו ולערוך בדיקה משמעותית של התנהגותו ודפוסי התנהלותו. מסקנת שירות המבחן הייתה כי בשלב זה אין לנאשם אפילו תובנה ראשונית לגבי המאפיינים היושבים בבסיס התנהלותו ולכן אינו יכול להתרם מטיפול. נוכח דברי שירות המבחן, שלפיהם הנאשם מתקשה לבחון עצמו בצורה בקורתית, או לזהות את המאפיינים שהובילו אותו להתנהגות עוברת חוק, או להרתע מהמחירים הנובעים מהתנהלותו - עבור עצמו ועבור אחרים, יש להתייחס בזירות להצהרותיו בדבר הכוונה לפנות לאורח חיים אחר ונורמטיבי. קשה לזקוף לזכותו סיכויי שיקום כאשר שירות המבחן, הגוף המקצועי האמון על נושא זה, סבור - נוכח ניתוח הדברים, כי לא ניתן בשעה זו לבוא בהמלצה שיקומית.

14. לחובת הנאשם יש להזכיר את העובדות הבאות: הוא לא לקח אחריות על מעשיו ועל פי הדברים שאמר לקצינת המבחן בהתייחס למעשים שביצע, הוא מגלה עמדה שטחית וקושי להכיר בפוטנציאל הפגיעה של התנהלותו באחרים. אין זקפים לחובתו את ניהול המשפט, מה גם שזוכה מעובדות מסויימות, כך שלא מדובר היה בניהול סרק, אך אין הנאשם יכול להנות מההטבה הנילווית ללקיחת אחריות, כמצוות תיקון 113.

לחובתו יש להוסיף, כי מרישומי הפלילי עולה כי שבועיים בלבד לפני ביצוע העבירות מושא תיק זה, הנאשם ביצע עבירות דומות, כשהסיע שב"ח והפריע לשוטר במילוי תפקידו. בגין מעשים אלו הוא נידון (בפברואר 2017) לחמישה חודשי מאסר בפועל, שיבוצעו בעבודות שירות. נוסף על כך, לנאשם שש הרשעות קודמות בעבירות תעבורה, וכזכור מדובר בבחור צעיר, שהוציא רישיון נהיגה רק בשנת 2013.

ב"כ הנאשם טען כי יש לקחת בחשבון לזכות הנאשם את העובדה שהשוטרים עשו שימוש באלימות ובאקדח טייזר בעת מעצרו של הנאשם. אכן, אלה העובדות, כפי שכתבתי גם בהכרעת הדין, אלא ששם קבעתי כי הנאשם התנגד למעצרו, ודבר זה הוא שאילץ את השוטרים לעשות שימוש באקדח הטייזר. לכן אין לזקוף נקודה זו לזכות הנאשם.

15. נוכח כל האמור לעיל, ובפרט - גילו הצעיר של הנאשם והתנהגות רשויות אכיפת החוק, מצד אחד, ועברו הפלילי הדומה, מצד שני, סבורני שהעונש ההולם במקרה דנן צריך להימצא מעל השליש התחתון של מתחם העונש ההולם.

16. ביחס לרכיבים הכספיים בעונש: הנאשם גרם במעשיו לנזק קונקרטי לניידת המשטרה, והגם שלא הוכח בפני גובה הנזק, אני סבורה כי נכון להטיל עליו קנס כספי. ב"כ הנאשם טען כי מצבו הכלכלי של הנאשם אינו שפיר, אך טיעוניו לא גובו באסמכתאות כלשהן, מלבד האמור בעניין זה בתסקיר שירות המבחן.

17. ב"כ המאשימה עתרה לחילוט רכבו של הנאשם, שכן הנאשם ביצע באמצעותו את העבירות שבהן הורשע. לא שמעתי כל טיעון שיוביל אותי למסקנה כי אין להיעתר לבקשה זו, ובאופן כללי, סעיף 39(א) **לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969**, שהוא מקור הסמכות לחילוט, מורה כי "... רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם". עם זאת, ההחלטה להורות על חילוט כלי הרכב, ששווי, על פי הערכת הסנגור כ-7,000 ₪ עד 9,000 ₪, תלקח בחשבון בעת הטלת הקנס.

18. ביחס לפסילת הנאשם מלהחזיק או לקבל רשיון נהיגה: נוכח הרשעתו של הנאשם בביצוע עבירות תעבורה לא קלות, ונוכח עברו התעבורתי, אני מוצאת שיש מקום לפסילת רשיון הנהיגה. בעבירה של נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(2) לפקודה קיימת פסילת מינימום של 3 חודשים וכך גם בעבירה של הגבלת מספר נוסעים לנהג חדש, עבירה לפי סעיף 12א2 יחד עם סעיף 38(1) לפקודה.

סוף דבר

19. לאור כל האמור, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **42 חודשי מאסר בפועל** (בניכוי תקופת מעצרו);

ב. **מאסר בן 4 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור עבירה שבה הורשע מסוג עוון;

ג. **מאסר בן 12 חודשים**, אך הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר יעבור עבירה שבה הורשע מסוג פשע;

ד. **קנס** בסך 2,000 ₪, או חודש מאסר תחתיו, שישולם ב-4 תשלומים החל ביום 1.1.18 ובכל 1 בחודש בחודשים שאחריו. אי עמידה בשני תשלומים רצופים במועד תגרוור העמדת כל יתרת הקנס לפרעון מיידי.

ה. **18 חודשי פסילה** מלקבל או להחזיק רשיון;

ו. **9 חודשי פסילה** מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה, וזאת **על תנאי**, למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת תעבורה שבה הורשע או עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין;

ז. אני מורה על חילוט כלי רכבו של הנאשם [פורד קונקט, מ.ר. 57-556-75]. מאחר שהרכב הוחזר לנאשם כנגד הפקדה בסך 5,000 ₪ וערבות צד ג' (החלטת בית המשפט מיום 9.3.16 במ"ת 9008-02-15), אזי עם החזרת הרכב לידי המאשימה לצורך החילוט, יוחזר לנאשם הסכום שהפקיד.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"א סיוון תשע"ז, 15 יוני 2017, בנוכחות הצדדים.